

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: **SG AUTO s.r.o.**, IČO 02061406
se sídlem Ovocný trh 572/11, Praha 1
zastoupený advokátem JUDr. Jakubem Hlínou
se sídlem Plaská 614/10, Praha 5

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2019, č. j. 45634/19/5300-22444-707622,

takto:

I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 12. 11. 2019, č. j. 45634/19/5300-22444-707622, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení 11 228 Kč, a to do rukou zástupce žalobce JUDr. Jakuba Hlíny, advokáta.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a byly potvrzeny (dodatečné) platební výměry Finančního úřadu pro hlavní město Prahu na daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období:
 - ledna 2016, č. j. 746178/18/2001-52523-102691, kterým byl vyměřen nadměrný odpočet ve výši 5 775 461 Kč;
 - března 2016, č. j. 746621/18/2001-52523-102691, kterým byla doměřena daň ve výši 1 217 407 Kč a současně vznikla povinnost uhradit penále ve výši 243 481 Kč;
 - dubna 2016, č. j. 750868/18/2001-52523-102691, kterým byla doměřena daň ve výši 315 772 Kč a současně vznikla povinnost uhradit penále ve výši 21 501 Kč;
 - května 2016, č. j. 751829/18/2001-52523-102691, kterým byla doměřena daň ve výši 30 205 Kč a současně vznikla povinnost uhradit penále ve výši 6 041 Kč;
 - června 2016, č. j. 751888/18/2001-52523-102691, kterým byl vyměřen nadměrný odpočet ve výši 10 212 299 Kč;
 - července 2016, č. j. 751923/18/2001-52523-102691, kterým byl vyměřen nadměrný odpočet ve výši 12 933 150 Kč;
 - srpna 2016, č. j. 752054/18/2001-52523-102691, kterým byl vyměřen nadměrný odpočet ve výši 7 204 044 Kč;
 - října 2016, č. j. 752090/18/2001-52523-102691, kterým byl vyměřen nadměrný odpočet ve výši 13 387 827 Kč;
 - listopadu 2016, č. j. 752138/18/2001-52523-102691, kterým byl vyměřen nadměrný odpočet ve výši 15 275 226 Kč;
 - prosince 2016, č. j. 754452/18/2001-52523-102691, kterým byl vyměřen nadměrný odpočet ve výši 3 942 492 Kč;
 - ledna 2017 č. j. 752542/18/2001-52523-102691, kterým byl vyměřen nadměrný odpočet ve výši 10 178 442 Kč;
 - února 2017, č. j. 752570/18/2001-52523-102691, kterým byl vyměřen nadměrný odpočet ve výši 19 778 175 Kč.
2. Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný nedostatečným způsobem zjistil skutkový stav, když předčasně ukončil odvolací řízení, ačkoliv nebyla ukončena paralelně probíhající daňová kontrola daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2016 (dále jen „kontrola DPPO“), v rámci které byly totožným prvostupňovým orgánem zjišťovány další

Shodu s prvopisem potvrzuje:

rozhodné skutečnosti týkající se totožných zdanitelných plnění, avšak z pohledu zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů.

3. Předmětem posuzování v rámci daňové kontroly na DPH bylo především uplatnění nadměrných odpočtů z titulu vývozu osobních automobilů do jiných členských států (dále jen „JČS“), potažmo třetích zemí. Žalobci byl přitom zadržován nadměrný odpočet přesahující 120 000 000 Kč. Žalobce proto trval na předčasném ukončení daňové kontroly stran DPH tak, aby mohl prvostupňový orgán vyplatit žalobci nespornou část nadměrného odpočtu, jinak by došlo k ekonomické likvidaci žalobce. Valná část dokazování ostatních sporných zdanitelných plnění tak byla cíleně přesunuta do odvolacího řízení, které probíhalo paralelně s kontrolou DPPO. Z nepochopitelných důvodů však bylo odvolací řízení ukončeno před skončením kontroly DPPO. Žalobce dodal, že žalovaný nebyl v časové tísní potenciální prekluze daně, neboť v rámci daňového řízení byla provedena celá řada mezinárodních dožádání, v důsledku čehož došlo k markantnímu posunu lhůty pro stanovení daně.
4. Žalobce se domníval, že některé důkazy byly žalovaným získány nezákonně, na což žalobce upozorňoval již během odvolacího řízení ve svých přípisech ze dne 9. 9. 2019 a 30. 9. 2019. Žalobce poukazoval na to, že prvostupňový orgán obešel institut výpovědi svědka provedením místního šetření. Jednalo se o svědeckou výpověď zástupce VODÁREK TRANSPORT s.r.o. (nyní VODÁREK TRANSPORT a.s.). Ze zprávy o daňové kontrole (str. 35-36) ani není patrné, kdo za tuto společnost jednal a co bylo předmětem sdělení v rámci místního šetření. Žalobce trval na provedení svědecké výpovědi zástupce zmíněné společnosti zejm. proto, že informace získané v rámci místního šetření byly použity v neprospěch žalobce. Žalovaný totiž na základě těchto informací dovedl v bodě 85 napadeného rozhodnutí, že žalobce záměrně uváděl na přepravních dokladech jiné než skutečné místo nakládky, a tím se měl snažit zastrčit skutečný pohyb zboží. Žalovaný nemohl předjímat výsledek svědecké výpovědi a *apriori* provedení takového důkazu odmítnout jako nedůvodné. Tutéž vadu řízení žalobce spatřoval i v případech místních šetření u I.S.R. a.s. a TUKas a.s., kdy žalobci nebylo umožněno se těchto úkonů účastnit.
5. V rámci odvolacího řízení žalobce dále navrhl provedení (účastnických) výslechů [redacted] (zástupce I.S.R. a.s.), [redacted] (zástupce TUKas a.s.), zástupce VODÁREK TRANSPORT s.r.o., [redacted], [redacted] a [redacted] (opakovaně) [redacted]. Účastnické výslechy měly proběhnout též v rámci kontroly DPPO, pročť se žalobce domníval, že měly být provedeny i v předmětném řízení. Opakovaný výslech [redacted] měl odstranit přetrvávající pochybnosti stran přijetí vybraných zdanitelných plnění od AC OFFICE, s.r.o., Arisan, s.r.o. a Oslan, s.r.o. Žalovaný ovšem tyto důkazy bezdůvodně neprovedl, naproti tomu v rámci kontroly DPPO provedl správce daně dokazování v širším rozsahu, což je dle žalobce rozporné se zásadou volného hodnocení důkazů.
6. Žalobce měl za to, že žalovaný ve vztahu ke zdanitelným plněním přijatým od G.I. Cars s.r.o. – nákup nových dopravních prostředků – neprokázal vědomé zapojení žalobce do podvodu na DPH a neunesl tak své důkazní břemeno. Žalobce podotkl, že žalovaný v zásadě jen nekriticky převzal argumentaci prvostupňového orgánu. Z některých pasáží napadeného rozhodnutí není patrné, zda se jedná o shrnutí skutkového stavu a tvrzení žalovaného, či o vlastní úvahu žalovaného, což žalobce označil za nepřezkoumatelné.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Žalovaný rovněž nesprávně aplikoval teoretická a judikatorní východiska problematiky podvodů na DPH.

7. Na str. 20-23 napadeného rozhodnutí žalovaný popisuje jednotlivé společnosti zapojené v řetězci z pohledu identifikace chybějící daně a prokázání existence daňového podvodu. Žalobce zdůraznil, že s Czech ENERGIS s.r.o., COLY PROMOTION s.r.o. či RUBINEA s.r.o. nebyl v jakémkoliv kontaktu. Zástupci těchto společností rovněž nezmínili, že by byli v jakémkoliv spojení s žalobcem. Žalobce nerozporoval zjištění správních orgánů, že dotčené subjekty figurující v řetězci nesplnily svou daňovou povinnost. Samotná existence chybějící daně je však ve vztahu k prokázání zatažení žalobce do podvodu na DPH nedostačující. K neodvedení či nezaplacení daně může dotčený daňový subjekt vést řada okolností, které nemusí mít jakoukoliv souvislost s jeho obchodním partnerem. Žalovaný nespécifikoval, z jakého důvodu nebyla daň ze strany dotčených subjektů uhrazena. Žalobce podotkl, že v rámci zprávy o daňové kontrole byla prvostupňovým orgánem identifikována chybějící daň u jiných subjektů a z jiných důvodů (snižování daňové povinnosti neprokázanými zdanitelnými plněními z reklamní činnosti) než v napadeném rozhodnutí, což se jeví účelovým. Žalovaný se s tímto nesouladem nevyřádal.
8. Žalobce proto nesouhlasil se závěrem žalovaného, že by byl splněn základní předpoklad pro konstatování podvodného jednání, a sice narušení neutrality daně. Dle žalobce je povinností orgánů finanční správy prokázat existenci daňového podvodu, tedy vymezit nejen údajně chybějící daň, ale rovněž skutkové okolnosti, za kterých mělo k podvodnému jednání dojít a jaké má toto jednání spojitost s daňovým subjektem, jemuž byl nárok na odpočet DPH neuznán.
9. Žalovaný nespécifikoval, jaké daňové povinnosti dotčené společnosti nesplnily. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí není patrné, jaká byla výše daňových nedoplatků, z jakého důvodu nebyly v rámci daňové kontroly (u COLY PROMOTION s.r.o. a G.I. Cars s.r.o.) nároky na odpočet DPH uznány a zda neuznané daňové povinnosti souvisely s deklarovanými zdanitelnými plněními. Zejména u G.I. Cars s.r.o. žalovaný žádným způsobem neidentifikoval chybějící daň a její výši. U společnosti Půjčovna motodlah s.r.o. se žalovaný spokojil se závěrem, že tato obchodní společnost nepodala daňové přiznání a daň tak byla stanovena pomůckami. U společnosti G.I. Cars s.r.o. žalovaný uvedl, že daňová povinnost byla touto společností uhrazena nedobrovolně, což považuje odvolací orgán s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2015, č. j. 2 Afs 15/2014-59, za neodvedení daně. Žalobce však měl za to, že žalovaný tento judikát dezinterpretoval. U dalších společností (RUBINEA s.r.o., Czech ENERGIS s.r.o., COLY PROMOTION s.r.o. a Půjčovna motodlah s.r.o.) žalovaný konstatoval, že jsou nekontaktní. Leč dle žalobce pouhá nekontaktnost daňového subjektu nepostačuje k přijetí závěru ohledně nesplnění daňových povinností (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2015, sp. zn. 9 Afs 163/2015, ze dne 21. 3. 2018, č. j. 1 Afs 427/2017-48, a ze dne 18. 10. 2018, č. j. 9 Afs 333/2017-63).
10. Správní orgány označily obchodní model žalobce ve vztahu k pořízení vozidel od G.I. Cars s.r.o. za nestandardní, vytvořený toliko za účelem krácení daně subjekty nacházejícími se v tomto řetězci. Žalobce ovšem tento model uplatňuje konstantně po celou dobu své obchodní činnosti s novými dopravními prostředky.
11. Žalobce byl přesvědčen, že žalovaný ve vztahu k neuznaným zdanitelným plněním přijatým od dodavatelů žalobce nesprávným způsobem zjistil skutkový stav a na základě

Shodu s prvopisem potvrzuje:

provedených důkazů dospěl k nesprávnému závěru o neunesení důkazního břemene žalobce. Systém nákupu popsal jednatel žalobce při výslechu, při němž byl v postavení svědka, žalobce se proto ohradil proti zpochybňování relevance těchto informací – svědek je povinen vypovídat pravdu a nic nezamčket. Jednatel žalobce vypověděl, že žalobce vozidla nakupuje od autorizovaných dealerů, a to přímo, nebo prostřednictvím vybraných obchodních společností schopných v požadovaném objemu vozidla dodat. Důvodem pro takový postup, který je při větším objemu dodávek zcela standardní, je postup importérů jednotlivých značek. Jako příklad byl uveden koncern Volkswagen, který v rámci importu do ČR umožňuje nakoupit maximálně 30 vozidel ročně na jednu právnickou osobu (resp. na jedno IČO). Podstatou byznysu žalobce je získat kontakty na dealery a společnosti disponující volnými kvótami, u kterých je možné daná vozidla objednat. Jednatel žalobce uvedl zásadní závěr týkající se okamžiku zaslání VIN kódu k vozidlu a souvisejícího data úhrady za toto vozidlo. Dealer objednavateli zasílá vystavenou fakturu spolu s VIN číslem daného vozidla a pouze po úhradě této faktury uvolňuje vozidlo. Samotný importér až po úhradě plné kupní ceny vč. DPH uvolňuje technický průkaz vozidla, aby bylo možné vozidlo přihlásit. Jinými slovy, dokud není cena za vozidlo uhrazena, neměl ani nemohl mít žalobce dispoziční oprávnění k technickým průkazům a nemohl tak před uzavřením obchodu vědět, jaká korporace bude na technickém průkazu uvedena.

12. Jednatel žalobce dále popsal navázání spolupráce s G.I. Cars s.r.o. Dodavatel žalobce Auto Černý spol. s r.o. neměl v době nákupu volné kvóty na požadovaný počet vozidel, proto žalobci (prostřednictvím ██████████) doporučil tzv. dealerskou společnost G.I. Cars s.r.o. Z vyjádření jednatele žalobce je tak patrné, že G.I. Cars s.r.o., přestože nebyla žalobci do té doby známa, byla společností etablovanou na trhu s motorovými vozidly, kterou osobně doporučil ředitel autorizovaného prodejce. Jednatel žalobce též uvedl, že si před zahájením obchodování své dodavatele prověřuje, a to na základě standardních informací získatelných z veřejných i soukromých zdrojů, vč. toho, zda je daný subjekt spolehlivým plátcem DPH.
13. Jednatel žalobce dále popsal cenotvorbu, kdy si nabízené ceny od G.I. Cars s.r.o. porovnával s cenovými podmínkami od jiných autorizovaných dealerů a marže G.I. Cars s.r.o. se vždy pohybovala v tržním rámci. Žalobce v rámci správního řízení předložil tabulku, v rámci níž porovnával ceny za vozidla a z níž plyne, že ceny nabízené G.I. Cars s.r.o. byly oproti vybraným subjektům o 1 až 2 % dražší. Vozidla tak nebyla odebírána za netržní ceny a ani v tomto ohledu nemohl žalobce nabýt jakékoliv podezření o nestandardnosti obchodu. Co se týče společností, od kterých G.I. Cars s.r.o. vozidla kupovala a následně je žalobci dodala, žalobce na základě VIN čísla ověřoval přímo u dealera či importéra, že jim byla kupní cena za dané vozidlo uhrazena. Tímto postupem se žalobce utvrdil ve svém přesvědčení, že G.I. Cars s.r.o. je schopna plnit své závazky vůči žalobci a je tak spolehlivým obchodním partnerem.
14. Závěr žalovaného o nestandardnosti tohoto obchodního vztahu je naproti tomu založen jen na nepodložených domněnkách. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č. j. 6 Afs 148/2016-30, který se zaobíral tím, kdy, resp. zda vůbec dochází k přesunu důkazního břemene ze správce daně na daňový subjekt v rámci tzv. daňových podvodů. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v případě prokazování zapojení daňového subjektu do podvodu na DPH nedochází k přechodu důkazního břemene, jako je tomu např. v rámci prokazování fakticity poskytnutého plnění (totéž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2016, č. j. 6 Afs 170/2016-30).

Shodu s prvopisem potvrzuje:

15. Aby tedy vůbec mohlo být přikročeno ke zkoumání subjektivní stránky daňového podvodu, tzn. zavinění daňového subjektu v podobě nepřijetí dostatečných opatření, je povinností správce daně definovat, v čem spočívalo podvodné jednání daňového subjektu. To se však dle žalobce nestalo. Vozidla pořízená od G.I. Cars s.r.o. byla žalobcem prodána dalším zákazníkům (napřímo či prostřednictvím společností propojených s žalobcem) do JČS či třetích zemí a jednalo se tak o reálné obchody. Pokud byly obchodní transakce vykazovány pouze za účelem nezákonného krácení daně, jak uvádí správní orgány, dělo se tak toliko mezi G.I. Cars a ostatními, žalovaným jmenovanými subjekty (COLY PROMOTION s.r.o., RUBINEA s.r.o., Czech ENERGIS s.r.o., KATEDRÁLA a Půjčovna motodlah s.r.o.), o čemž žalobce neměl povědomí a nebyl toho součástí (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 3. 2018, č. j. 11 Af 50/2016-160).
16. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2018, č. j. 9 Afs 194/2017-34, vymezující dvě rozdílné situace, ve kterých se může daňový subjekt v rámci zapojení do podvodu DPH objevit. Jednou z nich je jeho vědomá účast na podvodu na DPH, kdy správce daně prokáže, že se daňový subjekt vědomě účastnil podvodu na DPH, druhou z nich je pak prokázání existence takové neobezřetnosti daňového subjektu, která kdyby nastala, musel by daňový subjekt rozpoznat, že daná transakce je zatížena podvodem na DPH.
17. Žalobce rovněž zmínil, že „řetězce“ popsané žalovaným v napadeném rozhodnutí jsou nepochybně neúplné, neboť není uvedeno, od jakého dealera či importéra byla daná vozidla v daných zdaňovacích obdobích nakoupena. V této části je tak napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Správní orgány nepředložily jakýkoliv relevantní důkaz prokazující propojení žalobce s některými z „podvodných“ společností. Veškeré skutečnosti uváděné žalovaným k těmto společnostem jsou proto irelevantní.
18. Ohledně existence objektivních okolností svědčících o vědomosti žalobce o existenci podvodu na DPH žalobce předně uvedl, že hodnocení tzv. vědomostního testu je předčasné, neboť správními orgány nebyla vymezena chybějící daň a ani nebyly konkretizovány okolnosti týkající se spáchání daňového podvodu. Žalobce ovšem rozporoval i to, že by o zapojení do podvodného řetězce věděl.
19. V rámci vědomostního testu správce daně musí nejdříve zkoumat nestandardnosti posuzované obchodní transakce (tzn. objektivní okolnosti, na jejichž základě daňový subjekt měl a mohl vědět, že se podvodu účastní) a následně posoudit opatření přijatá daňovým subjektem k zamezení jeho možné účasti na daňovém podvodu. Po konkrétní identifikace objektivních okolností správcem daně (kterého tíží důkazní břemeno) je dán prostor daňovému subjektu prokázat přijetí rozumných a požadovatelných opatření k zamezení jeho možné účasti na daňovém podvodu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2018, č. j. 5 Afs 60/2017-60). Žalobce podotkl, že dle jeho názoru žalovaný směšuje dva druhy zavinění žalobce, tj. že o účasti na daňovém podvodu žalobce věděl na jedné straně a že o účasti na daňovém podvodu vědět mohl a měl.
20. Žalovaný v bodech 130-136 napadeného rozhodnutí rozebírá povahu opatření, které žalobce přijmul, ale která byla dle žalovaného nedostatečná. Čím se však žalovaný zabýval pouze povrchně, je existence objektivních okolností, pro které měl žalobce nabýt motivaci k tomu, aby nějaká opatření přijímal. Současně se žalovaný nezabýval tím, jaká opatření by ve vztahu k dodavateli G.I. Cars s.r.o. byla dostatečná. Žalovaný v napadeném rozhodnutí popsal celou řadu podezřelých skutečností či indicií svědčících o podvodném způsobu

Shodu s prvopisem potvrzuje:

obchodování, leč všechny se dotýkají dodavatele žalobce, naopak s žalobcem nemají jakoukoliv spojitost. Ve vztahu k žalobci je relevantní to, že (i) dodavatel nemá dlouholetou obchodní historii a neplní si zákonem stanovené povinnosti, tj. nezveřejňuje zákonem stanovené listiny ve sbírce listin, (ii) dodavatel má sídlo v bytovém domě a (iii) mezi žalobcem a dodavatelem nebyla uzavřena písemná smlouva.

21. Pokud žalovaný hovoří o tom, že nahlédnutí do registru plátců není dostačující, pak dle žalobce klade žalovaný k tíži žalobce nefunkčnost státem vedených evidencí, které by měly sloužit k ověření solventnosti a potenciální bezproblémovosti obchodních partnerů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2018, č. j. 5 Afs 252/2017-31). Žalobce označil za nepřiléhavý odkaz žalovaného na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 11. 2017, č. j. 29 Af 113/2015-114, dle něhož je důkazem o neobezřetnosti daňového subjektu to, že obchodoval s dodavatelem, jenž nezveřejňoval účetní závěrky ve sbírce listin, když žalobce poukázal na skutkovou odlišnost (jiné důvody pochybnosti) obou případů. Dodavatelovo nezakládání účetních závěrek do sbírky listin žalobce nepovažoval za natolik významný fakt, aby přijímal jiná, zásadní kontrolní opatření. Ostatně je otázkou, co by z těchto dokumentů žalobce zjistil, účetní závěrky nezakládá řada společností. Dodavatel G.I. Cars s.r.o. měl v rozhodné době funkční webová stránka, zabýval se dovozem dopravních prostředků, byl žalobci doporučen oficiálním dealerem, nebyl evidován jako nespolehlivý plátec, neměl záznam v insolvenčním rejstříku a nesídlil na virtuálním sídle.
22. Žalobce popřel, že by v odběratelsko-dodavatelském vztahu mezi žalobcem a G.I. Cars s.r.o. neexistovala žádná smluvní dokumentace, jak se snaží naznačovat žalovaný (bod 123 napadeného rozhodnutí). Uzavírání kupní smlouvy probíhalo vždy na základě objednávky, která byla následně potvrzena a byla odsouhlasena cena za danou dodávku. Žalobce dodal, že žalovaný neexistenci smluvní dokumentace v napadeném rozhodnutí nejprve označil za okolnost svědčící o existenci podvodu, následně však za objektivní okolnost svědčící o nestandardnosti. I kdyby měl žalobce se svým dodavatelem podepsanou kupní smlouvu, nevedla by tato skutečnost ke zjištění, že se transakce může stát součástí podvodu na DPH, žalovaný ji proto nemůže klást k tíži žalobce. Navíc ustálená soudní judikatura i kontrolní praxe správců daně zhusta považuje písemné doklady v důkazním řízení za nedostačující.
23. Žalobce měl za to, že žalovaný dospěl k nepřezkoumatelnému závěru, když klade žalobci k tíži skutečnost, že dodavatel G.I. Cars s.r.o. sídlí v bytovém domě. Dle žalovaného si měl žalobce tuto skutečnost ověřit, a pokud by tak učinil, nemohl nabýt dojmu, že se jedná o seriózního a zavedeného dodavatele. Žalobce nerozuměl tomu, jakým způsobem souvisí umístění sídla společnosti v bytovém domě se solventností dotčené obchodní korporace.
24. Žalobce v podaném odvolání poukazyval na nelogičnost domnělého podvodného jednání. Pro žalobce, jakožto právnickou osobu nárokuje nadměrný odpočet, je zcela nelogické a iracionální, aby se účastnil daňového podvodu, neboť se vystavuje extrémnímu riziku, kdy správce daně zadržením, resp. nevyplacením nadměrných odpočtů může paralyzovat podnikatelskou činnost žalobce, což se také stalo.
25. V případě tzv. karuselového podvodu je typické, že společnost dodá z JČS zboží do tuzemska, zboží je následně přeprodáno v tuzemsku a následně exportováno do JČS subjektu, který stál v řetězci na samotném počátku. Pozice žalobce tak nefunguje z pohledu „logiky podvodu“, neboť žalobce nemá nikdy jistotu, že pokud zboží vyveze do

Shodu s prvopisem potvrzuje:

JČS, tedy jej řádně prodá (a zboží se tedy nevrací na začátek kolotoče, jako je tomu u karuselu), bude mu nadměrný odpočet vždy včas a v plné výši uznán. Pokud by jediným cílem a účelem řetězců společností bylo, jak uvádí prvostupňový orgán, získání daňové výhody, neexportoval by žalobce dané zboží, ale pouze by jej prodal jinému tuzemskému subjektu. Takový skutkový děj však v nyní projednávané věci nebyl zjištěn.

26. Jak totiž vyplývá z hodnocení správních orgánů, v nyní projednávané věci se jedná o lineární řetězový podvod, kdy se daň (pravděpodobně) ztrácí v řetězci tuzemských společností, přičemž žalobce se dle svého názoru dostal do pozice „obětního beránka“, který zcela nevědomě celou tuto konstrukci zafinancoval. Na straně žalobce tak zcela absentuje jakýkoliv motiv pro podvodné jednání. Jak vyplývá ze závěrů uvedených v napadeném rozhodnutí, (pravděpodobně) ke krácení daně došlo u subjektů v řetězci postavených za G.I. Cars s.r.o., potažmo touto společností, a po těchto subjektech měl prvostupňový orgán dlužnou daň vymáhat. Tím, že prvostupňový orgán neuznal nárok na výplatu nadměrného odpočtu u žalobce, fakticky neoprávněně multiplikoval výběr daně. S touto argumentací uplatněnou již v odvolání se žalovaný nevypořádal.
27. Žalobce se dále vyjádřil k organizaci subjektů v řetězci, jak ji popsaly správní orgány. Žalobce konstatoval, že ze závěrů správních orgánů plyne, že hlavním hybatelem byla G.I. Cars s.r.o. (resp. ██████████), která měla vliv na činnost ostatních subjektů stojících v řetězci před ní. Žalovaný se vůbec nezabýval odvolací argumentací žalobce, že nebyla popsána role žalobce v údajném podvodném řetězci.
28. Žalobce upozornil, že tvrzení žalovaného, že s G.I. Cars s.r.o. a ostatními dodavateli měl jednat jednatel žalobce ██████████, je nepodložené. Prvostupňový orgán na str. 44 zprávy o daňové kontrole uvedl, že ██████████, dle „*svědecké výpovědi pana ██████████ sám jednal s autorizovanými dealery vozidel a určoval, která korporace vozidla od dealerů pořídí*“. Žalobce podotkl, že ██████████ uvedl, že ██████████ předával seznamy tzv. volných kvót a ██████████ je následně předal druhému jednateři žalobce, ██████████, který má v rámci činnosti žalobce na starost nákup nových vozidel, kdežto ██████████ má na starost jejich následný prodej, což vyplývá ze svědeckých výpovědí ██████████ a ██████████. Pokud tak ██████████ uvedl, že konkrétní podmínky si dohadoval ██████████ sám, jednalo se toliko o domněnku svědka, která není ničím podložena; ██████████ uvedl, že nebyl dojednávání obchodu přítomen. ██████████ pouze ██████████ zaslal přehled VIN kódů vozidel, které byly fakticky nakoupeny, a na základě těchto přehledů došlo ke vzniku nároku na zprostředkovatelskou provizi.
29. Interním šetřením žalobce bylo zjištěno, že RYBO Group s.r.o. vyfakturovala odměnu za zprostředkování vozidel od G.I. Cars s.r.o. neoprávněně, a to v důsledku administrativního pochybení na straně žalobce, který do podkladu pro fakturaci zahrnul také vozidla dodaná G.I. Cars s.r.o. Žalobce však zjednal nápravu a došlo k refundaci již uhrazené zprostředkovatelské provize. Tvrzení prvostupňového orgánu o propojenosti RYBO Group s.r.o. s G.I. Cars s.r.o. a ██████████ se tak nezakládá na pravdě a bylo vyvráceno již v rámci daňové kontroly.
30. ██████████ se nikdy neseťkal s ██████████ z Auto Černý spol. s r.o., stejně tak se neseťkal s ██████████ z G.I. Cars s.r.o. (potažmo COLY PROMOTION s.r.o. či Půjčovna motodlah s.r.o.), ██████████ (RUBINEA

Shodu s prvopisem potvrzuje:

s.r.o.) či [REDAKCE] (Czech ENERGIS s.r.o.). Ani [REDAKCE], ani [REDAKCE], ani žádný jiný svědek mající jakoukoliv spojitost s podvodným řetězcem neuvedl, že by se setkal s [REDAKCE]. Prvostupňový orgán však dospěl k překvapivému závěru, že [REDAKCE] měl řetězce, resp. jeho část řídit, a to na základě domněnky [REDAKCE]. Ani s touto odvolací argumentací žalobce se žalovaný nvyřádal.

31. Správní orgány se dále mýlily v tom, že žalobce dopředu věděl, od které společnosti budou dopravní prostředky pořízeny (bod 115 napadeného rozhodnutí). Pokud žalovaný uvedl, že tuto informaci mohl žalobce zjistit z předložených technických průkazů, pak se tato teze nezakládá na pravdě. V okamžiku, kdy žalobce poptával vybraný počet automobilů od [REDAKCE] z Auto Černý spol. s r.o., nedisponoval technickým průkazem daných vozidel, která byla následně dodána a tato skutečnost nebyla žalovaným jakkoliv prokázána. Takový postup by ostatně nedával jakýkoliv smysl z pohledu subjektu, který vozidla zajišťoval. Žalobce nejdříve uhradil sjednanou zálohu za dopravní prostředky a následně po oznámení, že jsou předmětné dopravní prostředky připraveny k odběru, provedl úhradu zbývajících částí kupní ceny.
32. Jestliže správní orgány tvrdily, že podezřelou okolností mající za následek vznik pochybností na straně žalobce je žalobcova znalost konkrétního subjektu zapsaného na technickém průkazu, pak vědomost o subjektu zapsaném na technickém průkazu nabyt žalobce až po uskutečnění daného obchodu. Prvostupňový orgán účelově vyhodnotil skutečnost, že mu žalobce předložil více než 2 000 technických průkazů, přičemž žalovaný tento postup aproboval. Tyto technické průkazy byly žalobcem opatřeny v prvotní fázi kontrolních postupů, neboť prvostupňový orgán zpochybňoval faktické přijetí zdanitelných plnění a z toho důvodu žalobce technické průkazy předložil.
33. Žalobce poznamenal, že z žádného důkazu nevyplývá, že by žalobce kterémukoliv subjektu stojícímu před G.I. Cars s.r.o. dával pokyny k odhlašování vozidel. Z výpovědi [REDAKCE] vyplynulo, že vozidla na SG AUTO LOGISTIC SERVICES, s.r.o. (slovenská „sestra“ žalobce) přehlašoval on, na základě požadavku žalobce. Žalobce tak pokyn udělil [REDAKCE], který následně přehlášení realizoval. Žalovaný se však snaží předkládat teorii o tom, že žalobce měl povědomí o složení obchodních řetězců popsaných prvostupňovým orgánem, což opět nemá oporu v provedeném dokazování.
34. Žalobce též rozporoval závěr prvostupňového orgánu, že žalobce (možná) ovládal G.I. Cars s.r.o., neboť není zřejmé, na základě čeho prvostupňový orgán dospěl k této spekulaci; žalovaný od tohoto závěru upustil.
35. Ohledně cenotvorby žalobce podotkl, že se snažil v průběhu správního řízení deklarovat, že ceny za obchodované zboží odpovídaly cenám v čase a místě obvyklým, poněvadž dle přesvědčení žalobce je jedním ze základních znaků podvodného jednání právě nepřiměřená cena zboží. Je tak s podivem, že se správní orgány touto otázkou nezabývaly. Pokud je totiž zboží obchodované v podvodném řetězci, pak je prodejní cena obvykle nižší než obvyklá. Tato skutečnost je dána tím, že „podvádějící“ subjekt se dostatečným způsobem sanuje a vydělá na chybějící dani a skutečná obchodní marže je pro něj irelevantní.
36. Žalobce dále nesouhlasil s tím, že mu nebyl uznán nárok na odpočet daně z přijatých plnění týkajících se zprostředkování služeb v tuzemsku i ze zahraničí, neboť žalobce neprokázal splnění hmotněprávních podmínek pro vznik nároku na odpočet daně dle § 72

Shodu s prvopisem potvrzuje:

z těchto plnění, u kterých svědek nejmenoval žádnou konkrétní osobu. Svědek též vypověděl, že disponuje e-mailovou komunikací se zástupci žalobce týkající se zprostředkování vozidel, kterou správci daně dodá, a rovněž vypověděl, že dokáže doložit jména společností, od kterých byla zprostředkována vozidla požizována. Správní orgány zcela rezignovaly na získání svědkem nabízených důkazů.

40. K plněním přijatým od B2B Clean s.r.o. žalobce podotkl, že předložil veškeré relevantní podklady, které měl k dispozici. Stav, kdy by žalobce hradil sjednanou odměnu za služby, které by fakticky neobdržel, by postrádal jakýkoli ekonomický smysl. V případě plnění od B2B Clean s.r.o. se jednalo o poskytnutí služby obchodního zástupce na Slovensku a v Maďarsku, cílem byl průzkum trhu. Žalobce předložil příslušné daňové doklady a smlouvu o zprostředkování, poskytnutí činností potvrdil svědek [REDACTED]. Dle žalovaného z provedených výsledků jednatelů B2B Clean s.r.o. vyplynulo, že si na spolupráci s žalobcem nevzpomínají. Žalobce ovšem jednal s [REDACTED], který měl k zastupování B2B Clean s.r.o. plnou moc.
41. K plněním přijatým od Creative Corporation s.r.o. žalobce uvedl, že [REDACTED] potvrdil poskytnutí zprostředkovatelských služeb, uvedl, s kým a kdy jednal. Skutečnost, zda úplata za dané služby byla dále poskytnuta Amazon Sky Limited je z pohledu uznání nároku na odpočet DPH irelevantní. Není ani patrné, jaké platby nebyly uhrazené, žalovaným je konstatována pouze výše, nikoliv osoba dlužníka a věřitele. Stejně tak s žalobcem žádným způsobem nesouvisí okolnost, že Creative Corporation s.r.o. neuvedla služby poskytnuté žalobci v souhrnném hlášení.
42. K plněním přijatým od Tarvisium s.r.o. žalobce poznamenal, že [REDACTED], tehdejší zástupce této společnosti, potvrdil poskytnutí zprostředkovatelských služeb, popsal, v čem zprostředkování spočívalo, jaké obchody a u jakých zákazníků pro žalobce zprostředkoval a jaká byla odměna. Žalovaným uváděný argument, že [REDACTED] zajišťoval zprostředkování prodeje vozidel u jiných společnostech, je z pohledu posuzování vzniku nároku na odpočet DPH irelevantní, stejně jako skutečnost, že Tarvisium s.r.o. neuvedla v řádném daňovém přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2016 žádné výnosy ani náklady. Z pohledu uznání nároku na odpočet DPH je rozhodné, zda dané služby proběhly a zda byly užity k podnikatelské činnosti žalobce, zprostředkování je nepochybně jedním z atributů vlastních nákupu a prodeji zboží.
43. Žalobce byl přesvědčen, že unesl své důkazní břemeno stran prokázání přijetí zdanitelných plnění od G.I. Cars s.r.o. a Accace s.r.o. Naopak žalovaný své pochybnosti založil na pouhých domněnkách a na podporu svých tvrzení nepředložil žádný relevantní důkaz.
44. K prokázání přijetí zdanitelných plnění od Arisan, s.r.o. a AC OFFICE, s.r.o. byly provedeny svědecké výpovědi [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED]. Všechny svědkyně potvrdily, že [REDACTED] (toho času jednatel AC OFFICE, s.r.o. a zplnomocněný zástupce Arisan, s.r.o.) poskytoval žalobci poradenské služby a služby v oblasti účetnictví. Svědecké výpovědi rovněž potvrdily, že Arisan, s.r.o. žalobci poskytovala účetní služby, přičemž účetnictví žalobce v inkriminované době zpracovávaly zaměstnanci Arisan, s.r.o., konkrétně [REDACTED] a [REDACTED]. Žalobce si byl vědom úskalí prokazování přijetí zdanitelných plnění v podobě poradenských služeb, které obvykle mají nehmotnou povahu a nejsou snadno zdokumentovatelné a doložitelné. Tato skutečnost však nemůže

Shodu s prvopisem potvrzuje:

vést k tomu, aby správce daně neuznal nárok na odpočet DPH z těchto zdanitelných plnění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2015, č. j. 2 Afs 8/2014-174).

45. Žalobce ve vztahu k Arisan, s.r.o. a AC OFFICE, s.r.o. doložil písemné smlouvy určující výši odměny za poskytované služby a vymezující předmět poskytovaného plnění a dobu, po kterou má být plnění poskytováno. Předložil rovněž příslušné daňové doklady a prokázal, že za předmětné služby uhradil sjednanou cenu. Vedle těchto formálních listinných důkazů bylo tvrzení žalobce o přijetí deklarovaných zdanitelných plnění podpořeno svědeckými výpověďmi osob, které s [redacted] přišly v rámci podnikatelské činnosti žalobce do kontaktu. Tyto osoby potvrdily, že [redacted] poskytoval managementu žalobce poradenské služby, že se konala pravidelná jednání za účasti statutárních zástupců žalobce a [redacted]. Ten také potvrdil, že za Arisan, s.r.o. a AC OFFICE, s.r.o. poskytl deklarované služby, a uvedl, v čem tyto služby spočívaly. Rovněž předložil písemnou dokumentaci podporující daňová tvrzení žalobce.
46. Žalobce podotkl, že žalovaný vyhodnotil celou řadu podkladů, které [redacted] doložil v rámci komunikace s prvostupňovým orgánem, zjednodušujícím způsobem. [redacted] předložil vedle uzavřených smluv rovněž komunikaci s čínskými zákazníky, reporty z účetního systému Arisan, s.r.o., ze kterého vycházel při pravidelných poradách se zástupci žalobce, zprostředkované kontakty a mnoho dalších listinných podkladů prokazujících přijatá zdanitelná plnění. [redacted] popsal, v čem konkrétní služby spočívaly, a rovněž sdělil, že řadu podkladů doloží dodatečně, což učinil. Pokud žalovaný tvrdil, že k fakturaci za „projekt Čína“ nebyly doloženy žádné podklady, pak se tento závěr nezakládá na pravdě, neboť [redacted] doložil jak jmenný seznam čínských partnerů, tak související e-mailovou komunikaci s potenciálními čínskými zákazníky a obchodními partnery.
47. Žalobce byl přesvědčen, že unesl své důkazní břemeno stran prokázání přijetí zdanitelných plnění od Balkan Automotive Consulting EOOD, Top Management Services EOOD a CZ-SK-BG CONSULTING GROUP, když se jednalo o manažerské služby a poplatky související s činností těchto společností v Bulharsku. Právě přes bulharský trh byla zvolena penetrace čínského trhu, která byla následně úspěšná. Zakládání a vedení společností v různých členských státech bylo součástí strategie žalobce, neboť pouze v případě, kdy se obchodník je schopen prezentovat jako globální holdingová společnost, kterou žalobce a jeho společnosti jsou, je mu umožněno obchodovat na vybraných trzích. Jak vyplývá z dosažených tržeb žalobce a realizovaných obchodů, byla tato strategie úspěšná. Žalovaný své závěry staví opět na pouhých domněnkách a nepodložených tvrzeních, přičemž ignoroval skutečnosti zjištěné v rámci mezinárodního dožádání, o kterých v napadeném rozhodnutí není jakákoliv zmínka, ačkoliv jsou součástí správního spisu.
48. Stejně tak žalobce unesl své důkazní břemeno stran prokázání přijetí zdanitelných plnění od EuroCoc, spol. s r.o., které spočívaly ve vyřizování tzv. CoC listů (Certificate of Conformity), který musí být v rámci unijního prostoru vždy přiložen k danému automobilu v případě jeho prodeje. Dále byly společnost EuroCoc, spol. s r.o. přefakturovávány kurýrní služby od společnosti UPS za rok 2016, neboť EuroCoc, spol. s r.o. s ohledem na obrovské množství realizovaných zásilek (v řádech tisíců) měla se Shodu s prvopisem potvrzuje:

společností UPS kontrahovány výhodnější sazby. Současně EuroCoc, spol. s r.o. fakturovala poplatek za využívání její databáze ze strany žalobce. Veškeré tyto skutečnosti byly potvrzeny svědkyní [REDACTED]. Ačkoliv žalovaný potvrdil přijetí části služeb ze strany žalobce (bod 187 napadeného rozhodnutí), neuznal celý nárok na odpočet DPH ze všech plnění přijatých žalobcem, což je v rozporu se zákonem.

49. Žalobce dále uvedl, že bylo prokázáno, že někteří zaměstnanci SG AUTO LOGISTIC SERVICES, s.r.o. vykonávali pro žalobce vybrané činnosti (např. [REDACTED] či [REDACTED]), což ostatně bylo potvrzeno také prvostupňovým orgánem. SG AUTO LOGISTIC SERVICES, s.r.o. měla na starosti výměnu měn, měla poskytovat podporu prodeje pro jednatele žalobce, zejména pak podporu administrativní. Ze svědeckých výpovědí tak byla potvrzena spolupráce mezi žalobcem a SG AUTO LOGISTIC SERVICES, s.r.o., bylo prokázáno, v čem tato spolupráce spočívala a jak fakticky probíhala.
50. Ohledně plnění od Translata, spol. s r.o. žalobce uvedl, že jak vyplývá z příloh, které jsou součástí mezinárodního dožádání, kde byl za Translata, spol. s r.o. přítomen [REDACTED], spolu se samotným tvrzením doložil [REDACTED] detailní přehledy poskytnutých služeb. Není tedy pravdivé tvrzení žalovaného, že k uvedeným daňovým dokladům nebyly doloženy žádné podklady pro fakturaci nebo k přefakturaci, které by deklarovaly přijaté služby. Žalobce současně navrhol opakovaný výsledek [REDACTED], který měl žalovanému objasnit předmět poskytovaných služeb, přičemž žalobce nabídl žalovanému, že výpověď [REDACTED] zajistí, nebude tedy třeba další mezinárodní dožádání. Žalovaný ovšem bez jakéhokoli zdůvodnění na tento důkazní návrh žalobce nerefletoval.
51. Co se týče plnění přijatých od MM Star s.r.o., ta pro žalobce zpracovala koncept prodeje luxusních aut, přičemž tato prezentace v tištěné podobě byla prvostupňovému orgánu předložena v rámci ústního jednání dne 5. 3. 2019, kterého byly přítomny jak úřední osoby mající v gesci kontrolu DPPO za rok 2016, tak daňovou kontrolu DPH. Žalobce zaslal žalovanému protokol o předání mj. předmětné prezentace. Zmíněná společnost dále pro žalobce zajišťovala komunikaci s partnerskými organizacemi. K povaze marketingové a propagační činnosti se vyjádřil [REDACTED] v rámci mezinárodního dožádání, když coby osoba oprávněná za MM Star s.r.o. jednat ve věcech obchodního vedení detailně popsal, v čem smluvené služby spočívaly. Reklamní a propagační materiály byly žalobcem využity mj. v rámci konference NAATA v Las Vegas. K prokázání účasti jednatele žalobce na této konferenci již žalobce předložil fotografii [REDACTED], který ve své dlaní drží jeden z propagačních materiálů, které si nechal žalobce u MM Star s.r.o. zpracovat, a to v rámci kontroly DPPO. Žalobce rovněž předložil podkladové materiály k této konferenci, ze kterých vyplývá, že jedním z účastníků konference byl žalobce.
52. Pokud jde o plnění od GRAL SK s.r.o., dle žalovaného [REDACTED] vypověděl, GRAL SK s.r.o. vykonávala služby pro více odběratelů, avšak z předložených účetních výkazů vyplývá, že jediným odběratelem byl žalobce. Žalobci přitom nebylo zřejmé, jak tato skutečnost souvisí s nárokem na přiznání odpočtu DPH z přijatých plnění. K povaze marketingových činností se žalobce již dříve vyjádřil v rámci proběhnuvší daňové kontroly DPH a prvostupňovému orgánu byla rovněž předložena smlouva uzavřená mezi žalobcem a GRAL SK s.r.o. K plnění „dodanie reklamného priestoru na webových portáloch“ žalobce odkázal na screenshoty webových stránek, kde byly prokazatelně inzerovány

Shodu s prvopisem potvrzuje:

odkazy na žalobce. Na těchto obrázcích jsou vyobrazeny hexagony, které jsou součástí loga žalobce.

53. Ohledně plnění od HERADOS, k.s. žalobce uvedl, že spočívala v poskytnutí vybraných marketingových a propagačních služeb, což opět žalobce prokazoval předložením celé řady podkladů v rámci kontroly DPPO.

Vyjádření žalovaného

54. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, přičemž předně odkázal na body 28-39 napadeného rozhodnutí, kde shrnul právní základ posuzované věci, a na body 42-66 napadeného rozhodnutí věnující se podvodu na DPH.
55. Co se týče žalobní námitky nedostatečně zjištěného skutkového stavu z důvodu předčasného ukončení odvolacího řízení, žalovaný uvedl, že účelem odvolacího řízení není nalézání skutkového stavu věci, nýbrž přezkoumání odvoláním napadeného rozhodnutí, byť je pravdou, že odvolací orgán může provádět dokazování za účelem doplnění podkladů pro rozhodnutí nebo k odstranění vad řízení. Žalovaný proto nebyl oprávněn na základě obecného požadavku žalobce přesunout do odvolacího řízení těžiště dokazování. Stejně tak se žalobce nemůže dovolávat toho, aby žalovaný přejímal do řízení o odvolání (proti platebním výměrům na DPH) veškeré důkazní prostředky získané správcem daně v průběhu kontroly DPPO, ani aby s rozhodnutím o odvolání vyčkával jejího ukončení, a to v první řadě s ohledem na odlišnosti v daňově relevantních skutečnostech, které jsou předmětem zkoumání ve věci obou daní. Žalobní námitka je proto nedůvodná. Žalobce ostatně využil možnost navrhnout důkazy v odvolání a žalovaný se s těmito návrhy vypořádal.
56. Nedůvodná je dle žalovaného též žalobní námitka, že docházelo k obcházení institutu svědecké výpovědi provedením místního šetření. Žalovaný si byl vědom právních závěrů, podle nichž může nezákonnost úředního záznamu spočívat ve zkrácení práv daňového subjektu v důsledku toho, že se po obsahové stránce jedná o záznam svědecké výpovědi bez zajištění práva daňového subjektu být účasten výpovědi svědka (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2006, č. j. 7 Afs 1/2006-48). V posuzované věci však nelze o uvedeném zkrácení práv žalobce hovořit, jelikož v případě žalobcem odkazovaných úředních záznamů nelze dojít k závěru, že by suplovaly výslechy svědků. Předmětem odkazovaných úředních záznamů je toliko získání listinných důkazů, na jejichž obsah by případná účast žalobce na jednání nemohla mít vliv.
57. K žalobní námitce, kterou žalobce zpochybňuje správnost postupu v rámci odvolacího řízení, když výslechy svědků navržených žalobcem prováděl prvostupňový orgán, a nikoliv žalovaný, je třeba odkázat na § 115 odst. 1 daňového řádu, podle něhož v rámci odvolacího řízení může odvolací orgán provádět dokazování k doplnění podkladů pro rozhodnutí nebo k odstranění vad řízení, stejně tak ale může doplnění nebo odstranění vad uložit správci daně, který odvoláním napadené rozhodnutí vydal. Uvedeným postupem nemůže být jakkoliv dotčena dvojinstančnost řízení, provedené důkazy totiž jsou i v takovém případě hodnoceny odvolacím orgánem v rámci řízení o odvolání. Totéž se týká i dalších žalobcem uváděných svědků, u nichž žalobce vyvolává dojem, že v rámci odvolacího řízení nebyli vůbec vyslechnuti (srov. bod 235 napadeného rozhodnutí). Pokud žalobce namítá, že v kontrole DPPO bylo pokračováno i po skončení odvolacího řízení ve věci zde posuzované, žalovaný odkázal na své vyjádření výše s tím, že tato skutečnost nemá jakýkoliv vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

58. Stran žalobní námitky, že se žalovaný zcela ztotožnil s odůvodněním prvostupňového orgánu ohledně účasti žalobce na podvodu na DPH, žalovaný poznamenal, že samotné ztotožnění se s úvahami prvostupňového orgánu nemůže vést k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Jedná se toliko o doklad toho, že v příslušných částech prvostupňové rozhodnutí netrpí nezákonností či nesprávností. Pokud jde o žalobcem tvrzenou nemožnost odlišit vlastní úvahy žalovaného od rekapitulace skutkového stavu, žalovaný opáčil, že napadené rozhodnutí je členěno na části věnované shrnutí skutkového stavu, uvedení odvolacích důvodů, právnímu základu případu a vlastní aplikaci právního základu na skutkový stav případu a posouzení věci odvolacím orgánem. Ze samotného označení těchto částí napadeného rozhodnutí je zjevné, že vlastnímu posouzení věci se žalovaný věnoval výlučně v poslední z uvedených částí. Byla-li pak do této části doslovně přejata některá z úvah prvostupňového orgánu, je zjevné, že se žalovaný s takovou úvahou zcela ztotožnil.
59. Žalovaný zdůraznil, že samotné posouzení existence podvodu na DPH (v situaci, kdy nebylo prokázáno úmyslné zapojení daňového subjektu do podvodu) představuje úvahu zcela nezávislou na daňovém subjektu, s výjimkou toho, že daňový subjekt přijal zdanitelná plnění pocházející z podvodného řetězce transakcí. Jestliže tedy žalovaný učinil dílčí závěr o účasti žalobce v podvodných řetězcích transakcí, je podstatou tohoto závěru pouze tolik, že se podvod na DPH uskutečnil a že žalobce pořídil zdanitelná plnění tímto podvodem zasažená. Tento závěr se naopak nijak nedotýká žalobcovy případné vědomosti o podvodu, jeho výsledek proto není závislý na tom, zda žalobce o zde zohledněných skutečnostech mohl vědět (srov. body 47-48, resp. 51-54 napadeného rozhodnutí). Zjištění o existenci podvodu na DPH nemá na uznání nároku na odpočet DPH žalobci samo o sobě vliv, za tímto účelem musí být provedeny další dva kroky testu popsáno v právním základu žalobou napadeného rozhodnutí. Pokud tedy žalobce popírá jakoukoliv spojitost s některými společnostmi zapojenými v podvodných řetězcích transakcí identifikovaných žalovaným, je v kontextu výše uvedeného nutno uvést, že žalovaný jakýkoliv vztah žalobce ke společnostem uvedeným na str. 19 a 20 napadeného rozhodnutí nedovožoval (s výjimkou G.I. Cars, která byla přímým dodavatelem žalobce, a vědomosti o zapojených společnostech, kterou žalobce nabyl z technických průkazů obchodovaných vozidel).
60. Namít-li žalobce, že je nutné nejen identifikovat chybějící daň, ale i skutkové okolnosti, za nichž došlo k podvodu, odkázal žalovaný na bod 54 napadeného rozhodnutí, z něhož je patrné, že povinností správních orgánů není prokázat, jakým způsobem a konkrétně kterým z dodavatelů v řetězci byl spáchán podvod, naopak postačí, je-li postaveno najisto, v jakých skutkových okolnostech daňový podvod spočíval. V posuzované věci je tento požadavek naplněn zjištěním, že v řetězci transakcí byla narušena neutralita DPH, a to za podezřelých okolností, na jejichž základě lze učinit závěr, že se jednalo o podvod na dani z přidané hodnoty (srov. bod 51 napadeného rozhodnutí). Zjišťování mechanismu fungování podvodu je věcí trestního práva, naproti tomu v daňovém řízení je existence podvodu na DPH prokázána již narušením neutrality za podezřelých okolností, z nichž lze učinit závěr o existenci podvodu na DPH.
61. Dle žalovaného nemá žalobcův požadavek na vymezení spojitosti podvodu se žalobcem oporu v judikatuře správních soudů či Soudního dvora Evropské unie, což je zjevné již z povinnosti správce daně odeprít nárok na odpočet DPH takovému účastníkovi podvodem zasaženého řetězce transakcí, který toliko vědět měl a mohl, že přijímá plnění zasažené podvodem. Požadavek na prokázání příčinné souvislosti mezi chybějící daní a daňovým

Shodu s prvopisem potvrzuje:

subjektem, jemuž je upírán nárok na odpočet daně, je dovozován z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2018, č. j. 5 Afs 60/2017-60. Tento požadavek byl nicméně Nejvyšším správním soudem korigován v rozsudku ze dne 16. 4. 2019, č. j. 4 Afs 104/2018-79, z něhož vyplývá, že *„[s]kutkové a příčinné souvislosti mezi neodvedením daně a nárokováním odpočtu podle Nejvyššího správního soudu vznikají, i když daňový subjekt, uplatňující nárok na odpočet na dani z přidané hodnoty, nemá poznatky o daňovém subjektu, který tuto daň neodvedl do veřejného rozpočtu, avšak subjekty, se kterými bezprostředně spolupracoval, vykazovaly takové podezřelé znaky, že mohl či musel vědět, že se zapojuje do obchodního řetězce, jehož účelem je podvod na dani z přidané hodnoty. Podstatné je, že nárok na odpočet nevylučuje, že obchodní subjekty, se kterými bezprostředně spolupracoval, vykazují jakékoliv nestandardní znaky, o kterých přinejmenším mohl vědět, ale takové znaky, které nasvědčují podezření, že na některém, byť na neznámém článku obchodního řetězce, má dojít k neodvedení daně do veřejného rozpočtu. Pokud však daňový subjekt uplatňující nárok na odpočet na dani z přidané hodnoty vědomě (tedy alespoň „mohl vědět“) navázal bezprostřední obchodní spolupráci s obchodními subjekty, které vykazují znaky nasvědčující podezření o zapojení do podvodu na dani z přidané hodnoty, vzniká tím souvislost mezi tímto daňovým subjektem a neznámým subjektem, který neodvedl daň, přestože pro sebe mohou být tyto subjekty navzájem jinak zcela neznámé.“*. Jinými slovy není zkoumána souvislost mezi žalobcem a podvodem na DPH, ale toliko mezi žalobci známými skutečnostmi, tzv. objektivními okolnostmi, a podvodem na DPH. V posuzovaném případě bylo popsáno, v jakých skutkových okolnostech daňový podvod spočíval a v čem spočívala podstata daňového podvodu, a zároveň byly prokázány relevantní skutečnosti svědčící o vědomém zapojení žalobce do předmětných podvodných řetězců, tato zjištění uvedená v bodech 73-117 napadeného rozhodnutí pro závěr o existenci podvodu na dani z přidané hodnoty dle žalovaného postačují.

62. Dle žalovaného je patrné, že není na místě uvádět důvod stanovení daně jednotlivým společností, u nichž byla chybějící daň identifikována. Pro posouzení existence podvodu na dani je zásadní samo narušení neutrality daně a je přitom lhostejné, jakým způsobem k tomuto narušení došlo. S tím souvisí i vypořádání žalobní námitky, podle které prvostupňový orgán identifikoval chybějící daň u jiných subjektů. Ze samotného žalobcem odkazovaného úryvku zprávy o daňové kontrole je zřejmé, že prvostupňovým orgánem byla chybějící daň identifikována z části u společností předcházejících společností, které uvedl žalovaný v popisu podvodných řetězců transakcí v bodě 73 napadeného rozhodnutí. Uvedená odlišnost je dána vývojem daňových řízení u jednotlivých společností zapojených v podvodných řetězcích transakcí. Dojde-li ke stanovení daně u subjektu stojícího v řetězci transakcí blíže k žalobci a tato daň není uhrazena, pak jde rovněž o narušení neutrality DPH, a proto z hlediska daňového řízení ztrácí smyslu další zkoumání řetězce transakcí, byť by vedlo ke konstatování dalších subjektů narušujících neutralitu DPH, a to těch, které uváděl prvostupňový orgán. K odvolací námitce týkající se popisu podvodných řetězců transakcí a určení chybějící daně se žalovaný vyjádřil v bodech 221-225 napadeného rozhodnutí, včetně žalobcem namítané nemožnosti vybrat daň u více článků zapojených v řetězci.
63. Namítá-li žalobce, že samotná nekontaktnost daňového subjektu nepostačuje ke konstatování o nesplnění daňových povinností, žalovaný s odkazem na bod 105 napadeného rozhodnutí podotkl, že v posuzované věci nespočívalo porušení neutrality daně v žádném z identifikovaných řetězců transakcí v samotné nekontaktnosti některého z článků řetězce. Byť žalovaný trval na tom, že sama nekontaktnost může představovat Shodu s prvopisem potvrzuje:

narušení neutrality DPH, které je v kontextu případných podezřelých okolností nutno považovat za podvod na DPH, v posuzované věci se s ohledem na výše uvedené nejedná o námitku relevantní, a to již s ohledem na zjištěný skutkový stav.

64. Žalovanému nebylo zřejmé, proč se žalobce obsáhle vyjadřuje ke svému obchodnímu modelu. Žalovaný obchodní model žalobce zařadil mezi objektivní okolnosti, protože z něho vyplývá jednak to, že za dodavatele s žalobcem jednala osoba bez jakéhokoliv vztahu k tomuto dodavateli, jednak to, že žalobce objednával a hradil přepravu zboží od primárního dodavatele – dealera – až k vlastnímu odběrateli, a zejména to, že obchody s jednotlivými dealery domlouval sám žalobce. Popis obchodního modelu předestřený žalobcem v žalobě žádnou z výše uvedených žalobci známých skutečností nepopírá.
65. Pokud jde o námitku, podle které žalovaný v napadeném rozhodnutí směšuje dva odlišné druhy zavinění, a to úmyslné a nedbalostní, žalovaný opáčil, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že oba druhy „zavinění“ (věděl nebo vědět měl a mohl) ve svém důsledku vedou k odepření nároku na odpočet DPH. Jelikož konstatování, že daňový subjekt s jistotou věděl o podvodu na DPH, obnáší prokázání vnitřního vztahu daňového subjektu k podvodu na DPH, přičemž tento vnitřní vztah zůstává zpravidla navenek nevyjádřen, je jeho prokázání prostředky, které má správce daně k dispozici, prakticky nemožné. Žalovaný tedy toliko uzavřel, že žalobce o vlastní účasti v podvodu na dani z přidané hodnoty věděl či minimálně vědět mohl a měl, jinými slovy není pochyb o tom, že žalobce o podvodu na DPH vědět mohl a měl, a byť se lze domnívat, že o podvodu skutečně věděl, nebylo to v rámci daňového řízení s jistotou prokázáno.
66. K objektivním okolnostem žalovaný poznamenal, že tyto musí být nahlíženy v jejich vzájemném kontextu, a to tak, že význam jednotlivé objektivní okolnosti je nutno hodnotit jako tím vyšší, čím větší množství dalších objektivních okolností je správcem daně identifikováno. Pro posuzovanou věc jsou stěžejní výše uvedené objektivní okolnosti identifikované v obchodním modelu žalobce. Pokud žalobce rezignoval na požadavek písemné smluvní dokumentace (když za dodavatele fakticky jednala třetí osoba) a nijak nezohlednil ani neplnění zákonných povinností dodavatelem, ani skutečnost, že sídlí na adrese virtuálního sídla, a nepřijal prakticky žádná rozumná opatření, nelze uzavřít, že by mohl být v dobré víře v to, že jím pořizovaná zdanitelná plnění nebyla zasažena podvodem na DPH.
67. Jestliže žalobce uvedl, že dodavatele kontroloval v rejstříku plátců (byť se z hlediska systematiky žalobou napadeného rozhodnutí nejedná o objektivní okolnost), žalovaný podotkl, že se ze strany žalobce jednalo o jediné opatření, které vůči dodavateli přijal, ohledně něhož žalovanému nevznikly další pochybnosti (srov. bod 134 napadeného rozhodnutí). Ze samotné zákonné úpravy je však zřejmé, že rozhodnutí o nespolehlivém plátcu je až následnou reakcí na porušení povinnosti vztahující se ke správě daně závažným způsobem, nadto má podání odvolání zpravidla odkladný účinek. Zveřejnění informace o tom, že daňový subjekt je nespolehlivým plátcem, neslouží k nahrazení rozumných opatření, která mají daňové subjekty v souladu se závěry příslušné judikatury v rámci podnikatelské činnosti přijmout. Pokud se žalobce spoléhal prakticky výlučně na rejstřík nespolehlivých plátců, svědčí to o snaze přenést veškerou odpovědnost za to, že se nezapojí do podvodu na DPH, na stát, takový přístup však v judikatuře Soudního dvora Evropské unie nenachází ochrany (srov. bod 63 napadeného rozhodnutí). Pokud se tedy žalobce plně spolehl na doporučení pana [REDAKCE], který však s ohledem na zjištěné

Shodu s prvopisem potvrzuje:

okolnosti patrně plnil v podvodu na DPH aktivní roli, přinejmenším ze sebe vlastní pasivitou učinil nástroj v páchání podvodu na DPH.

68. Poukazoval-li žalobce na nepřiléhavost judikatury odkazované žalovaným ve vztahu ke zveřejňování účetní závěrky ve sbírce listin veřejného rejstříku (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 11. 2017, č. j. 29 Af 113/2015-114), žalovaný k tomu uvedl, že neexistence rejstříku plátců v době vydání označeného rozsudku nemá na relevanci zjištěné objektivní okolnosti spočívající v porušování povinnosti zveřejnit účetní závěrku ve sbírce listin jakýkoliv vliv. Jak již bylo výše uvedeno, samotná kontrola dodavatele z hlediska nespolehlivosti plátce nemůže žalobce zbavit odpovědnosti za jeho případné zapojení v podvodu na DPH. Zavedením institutu nespolehlivého plátce neztratilo na významu jakékoliv neplnění zákonných povinností, tím spíše pokud se jedná o povinnost, jejíž splnění může být vždy ověřeno prostřednictvím veřejně dostupného zdroje, jako je tomu v případě zveřejnění účetní závěrky. Nelze dovozovat jakoukoliv obecně platnou míru, která musí být při zkoumání objektivních okolností naplněna. Ze samotné skutečnosti, že ve věci přezkoumávané v odkazovaném rozsudku bylo zjištěno větší množství objektivních okolností, nelze učinit závěr, že by objektivní okolnosti zjištěné ve věci zde posuzované nepostačovaly.
69. Ohledně námítky žalobce, že absence písemné smluvní dokumentace byla žalovaným hodnocena jak ve vztahu k existenci podvodu na DPH, tak v rámci vědomostního testu, žalovaný poznamenal, že v napadeném rozhodnutí vyložil, že v různých krocích popsaného testu jsou zkoumány různé skutečnosti a nelze vyloučit, aby jedno zjištění bylo považováno za relevantní ve více krocích. Konkrétně v případě absence smluvní dokumentace je nutno zdůraznit, že její absenci je s ohledem na obchodované objemy nutno považovat za nestandardní, zároveň se jedná o nestandardnost známou žalobci, proto jej měla upozornit na podezřelost transakcí, do nichž vstupoval. Argumentace, kterou žalobce zpochybňuje význam písemné smluvní dokumentace pro odhalení podvodu na dani z přidané hodnoty, je zcela irelevantní, neboť existence písemné smluvní dokumentace nebyla v rámci přijatých opatření hodnocena.
70. Co se týče „nelogičnosti“ podvodného řetězce, žalovaný zdůraznil, že není jeho povinností identifikovat mechanismus fungování podvodu na DPH, případně identifikovat jeho beneficiary. V nevyjádření se k logice podvodu na DPH tedy nemůže být spatřována nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, jelikož z vypořádání příslušné odvolací námítky (viz body 228-229 napadeného rozhodnutí) je zřejmé, že se nejedná o skutečnost, která by byla z hlediska výsledku daňového řízení relevantní. Žalovaný ani správce daně také neučinily závěr o tom, že žalobce zjištěný řetězec transakcí sám organizoval či řídil, jak sugeroval žalobce. Stejně tak nebyl učiněn závěr, že žalobce dopředu z technických průkazů věděl o společnostech zapojených v řetězcích transakcí. Žalovaný pouze konstatoval, že z předložených technických průkazů bylo zřejmé, od kterých společností dodavatel žalobce předmětná vozidla pořídil, a tuto skutečnost zohlednil toliko v rámci posouzení existence podvodu na DPH, tedy aniž by ji přičítal k tíži žalobce. Žalovaný tak učinil právě s ohledem na to, že se žalobce o subdodavatelích vlastního dodavatele mohl dozvědět až po uskutečnění příslušné transakce.
71. Za spekulativní označil žalovaný tvrzení žalobce ohledně ceny obchodovaných vozidel. Žalovaný ani prvostupňový orgán nedovožovali vědomost žalobce o podvodu na DPH z jakkoliv nepřiměřené ceny zdanitelných plnění, proto snaha prokázat přiměřenost ceny obchodovaných zdanitelných plnění nemohla být z hlediska přezkumu platebních výměrů

Shodu s prvopisem potvrzuje:

relevantní. Je pravdou, že pokud se cena obchodovaných zdanitelných plnění odchyluje od ceny obvyklé, lze ji považovat za objektivní okolnost nasvědčující podvodu na DPH, rozhodně se však nelze domnívat, že pokud je zboží obchodováno za cenu obvyklou, je účast žalobce v podvodu na DPH vyloučena. Jak ostatně žalovaný uvedl v bodu 44 napadeného rozhodnutí, existuje řada variant podvodů na DPH.

72. Stran neprokázání přijetí zdanitelných plnění žalovaný uvedl, že žalobcem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2017, č. j. 4 Afs 58/2017-78, představuje ojedinělý odklon od do té doby ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu. V kontextu posuzované věci je zde však především zásadní odlišností, že právní názory deklarované v odkazovaném rozsudku se dotýkají situace, kdy není pochyb o tom, že deklarovaná plnění byla přijata, spor je pak veden toliko ohledně jejich přijetí od deklarovaného dodavatele. Naopak v posuzované věci nebylo vůbec prokázáno, že předmětná plnění byla žalobci poskytnuta třetími stranami, pročez je označený judikát neaplikovatelný.
73. Obecný popis modelu fungování žalobce, v rámci něhož měly být některé činnosti zajišťovány formou outsourcingu, nikterak nevyvrací pochybnosti prvostupňového orgánu. Žalovaný tyto pochybnosti rekapituluje ve vztahu ke každému z dotčených subjektů v části napadeného rozhodnutí označené „2) Přijaté služby dle Bodu II. Zprávy“. S ohledem na vyvstalé pochybnosti bylo na žalobci, aby unesl důkazní břemeno ohledně správnosti vlastních daňových tvrzení. Z vlastního vyjádření žalobce v podané žalobě je patrné, že tato část kontrolních zjištění se týká outsourcingu služeb, které jsou nezřídka zajišťovány subjektem samotným, nikoliv třetí stranou. V situaci, kdy žalobce nedokázal rozptýlit pochybnosti ohledně přijetí deklarovaných služeb, je zcela zavádějící tvrzení žalobce, podle něhož by nepřiznání nároku na odpočet DPH z předmětných služeb bylo založeno na předpokladu, že žalobce dosáhl svých výnosů bez vynaložení jakýchkoliv nákladů. V posuzované věci není rozhodné, jaké náklady žalobci vznikly, ale zda mu má být přiznán nárok na odpočet DPH ze zdanitelných plnění, jejichž přijetí žalobce deklaroval. Tento nárok nezakládá samotné předložení daňového dokladu (srov. bod 31 a násl. napadeného rozhodnutí). Po prvostupňovém orgánu nelze požadovat, aby na základě neurčitého tvrzení svědka, že může doložit jména společností, od kterých byla pořizována zprostředkovaná vozidla, případně že disponuje e-mailovou komunikací (ve vztahu k plnění od RYBO Group s.r.o.), aby si tyto důkazní prostředky sám od svědka vyžádal, toto je odpovědností žalobce, jak plyne z právního základu napadeného rozhodnutí.

Posouzení žaloby soudem

74. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházeje přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
75. Co se týče žalobní námitky spočívající v tom, že žalovaný ukončil odvolací řízení, ačkoliv nebyla ukončena kontrola DPPPO, soud jí nemůže přisvědčit. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že jde o dvě odlišné daně, tedy i o dvě samostatná řízení, tudíž není povinností správních orgánů provádět v obou řízeních totožné důkazy (za předpokladu, že neprovedení navržených důkazů řádně odůvodní).
76. Soud nesouhlasí s přesvědčením žalobce, že prvostupňový orgán obešel institut výpovědi svědka provedením místního šetření, pokud jde o zástupce VODÁREK TRANSPORT

Shodu s prvopisem potvrzuje:

s.r.o. Soud odkazuje na body 238-239 napadeného rozhodnutí, v nichž je tato námitka žalobce vypořádána. Stručně řečeno, šlo o převzetí dokumentů (CMR listů, tj. nákladních listů), kdy zástupce VODÁREK TRANSPORT s.r.o. poskytl vysvětlení k tzv. neutralitě CMR listů („rozdělení“ dopravy na dvě dodávky, které může vést k nesrovnalostem mezi údaji CMR, tachografu a mýtných bran), což lze považovat za upřesnění informací souvisejících s místním šetřením. Žalovaný k tomuto odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2005, č. j. 5 Afs 30/2004-60. K místnímu šetření bylo přistoupeno proto, že žalobce v průběhu daňové kontroly předložil daňový doklad k přepravě vozidel, na němž byly uvedeny dva CMR listy, však prvostupňovému orgánu předložil pouze jeden CMR (druhý byl získán při místním šetření). S výsledky místního šetření byl žalobce seznámen písemností č. j. 37801/18/2801-60562-606559, a žalobce se k nim v rámci daňové kontroly nevyjádřil. Žalovaný nevyhověl návrhu na výslech zástupce VODÁREK TRANSPORT s.r.o., neboť skutkový stav byl dostatečně zjištěn – přeprava vozidel skutečně proběhla, přičemž došlo k tzv. neutralitě CMR listů. Soud považuje toto vypořádání námitky žalobce za řádné a zamítnutí provedení návrhu na provedení výslechu zástupce VODÁREK TRANSPORT s.r.o. za důvodné. Žalobce v žalobě sice uvedl, že v bodu 85 napadeného rozhodnutí jsou na základě výsledku místního šetření dovozovány pro žalobce nepřiznivá závěry, ovšem tyto závěry žalobce nijak konkrétně nevyvrací (např. tvrzením, že CMR získaný při místním šetření obsahuje nepravdivé údaje).

77. Žalobce tutéž vadu řízení – bylo mu znemožněno zúčastnit se místních šetření – spatřoval i v případě místních šetření u I.S.R. a.s. a TUKas a.s. Soud však odkazuje na bod 240 napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný vysvětluje, že důkazy od těchto společností byly získány stran přijatých plnění, která nejsou předmětem odvolání žalobce, pročez žalovaný považuje tuto námitku za irelevantní a stejně tak jako požadavek na provedení výslechu zástupců. Jelikož žalobce v žalobě tyto závěry žalovaného nikterak nerozporoval, soud považuje žalobní námitku za nedůvodnou.
78. Pokud jde o provádění výslechů, soud odkazuje na bod 235 napadeného rozhodnutí, jenž se zabývá vypořádáním návrhu žalobce na výslechy svědků (viz bod 24 napadeného rozhodnutí) s tím, že výslechy byly provedeny (viz též bod 7 napadeného rozhodnutí) a žalobce byl s jejich hodnocením seznámen. Co se týče výslechů zástupců I.S.R. a.s., TUKas a.s., a VODÁREK TRANSPORT s.r.o., soud odkazuje na odůvodnění rozsudku výše. Stran výslechu [REDAKCE] soud odkazuje na bod 237 napadeného rozhodnutí, dle něhož byl svědek již vyslechnut v rámci žádosti o mezinárodní dožádání. Pokud jde o účastnické výslechy, soud podotýká, že účastník (jeho zástupci) má právo podávat písemná vyjádření, a to ke všem okolnostem zjištěným správními orgány, účastnický výslech se tudíž jeví nadbytečným.
79. Soud nesouhlasí s názorem žalobce, že z některých pasáží napadeného rozhodnutí není patrné, co je jejich obsahem. Tvrzení žalobce je zcela obecné, když žalobce neupřesnil, které pasáže považuje za takto vadné, soud proto jen poukazuje na reakci žalovaného, který odkazuje na strukturované členění a označení jednotlivých částí napadeného rozhodnutí, z čehož je patrné, co je jejich obsahem. Soud dodává, že odvolací orgán může do svého rozhodnutí přejmout třeba i celé pasáže prvostupňového rozhodnutí, pokud se s nimi ztotožňuje.
80. Ohledně zapojení do podvodného řetězce soud ve shodě s žalovaným akcentuje, že posouzení existence podvodu na DPH, nejedná-li se o úmyslné zapojení daňového subjektu do podvodu, je nezávislé na daném daňovém subjektu. Postačující je závěr o tom, že Shodu s prvopisem potvrzuje:

daňový subjekt přijal zdanitelná plnění pocházející z podvodného řetězce transakcí, načež je třeba provést tzv. vědomostní test. Žalobcova argumentace, že o uskutečnění podvodu nevěděl a nebyl v kontaktu se společnostmi Czech ENERGIS s.r.o., COLY PROMOTION s.r.o. či RUBINEA s.r.o., což potvrdili i zástupci těchto společností, je tudíž nerozhodná.

81. Soud nemá za to, že by uvedení jiných subjektů a jiných důvodů chybějící daně v rámci zprávy o daňové kontrole bylo účelovým postupem, poněvadž žalovaný ve svém vyjádření s odkazem na bod 73 napadeného rozhodnutí objasnil, že tato odlišnost reflektuje vývoj daňových řízení u jednotlivých společností zapojených do podvodných řetězců transakcí. Podstatné je, že došlo ke stanovení daně u subjektu stojícího v řetězci transakcí blíže k žalobci a tato daň nebyla uhrazena, ergo došlo k narušení neutrality DPH. Další, vzdálenější články řetězce jsou proto ve vztahu k žalobci irelevantní. Z toho také plyne, že námitka žalobce, že řetězce nebyly zjištěny ve své úplnosti, z čehož žalobce dovozoval nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů, je nedůvodná.
82. Soud nemůže přisvědčit názoru žalobce, že správní orgány měly vymezit skutkové okolnosti, za kterých mělo k podvodnému jednání dojít, a jejich spojitost s žalobcem. Soud se přiklání k vyjádření žalovaného, že postačuje zjištění, že byla narušena neutralita DPH, a to za podezřelých okolností (které žalovaný shrnul v bodech 106-117 napadeného rozhodnutí). K tomu žalovaný příležitostně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2019, č. j. 4 Afs 104/2018-79, dle něhož nemá být zkoumána souvislost mezi daňovým subjektem a podvodem na DPH, ale toliko mezi skutečnostmi známými daňovému subjektu, tzv. objektivními okolnostmi, a podvodem na DPH.
83. Stran identifikace chybějící daně soud odkazuje na bod 105 napadeného rozhodnutí, přičemž tam uvedené okolnosti o chybějící dani u jednotlivých článků řetězců transakcí považuje soud za dostačující. Není nutné, aby byly uvedeny výše konkrétních nedoplatků (které by ostatně bylo možné dopočítat z údajů obsažených v úředním záznamu č. j. 33964/19/5300-22444-707622). Stejně tak není potřeba specifikovat, z jakých důvodů nebyly v rámci daňových kontrol u COLY PROMOTION s.r.o. a G.I. Cars s.r.o. nároky na odpočet DPH uznány a zda neuznané daňové povinnosti souvisely s žalobcem deklarovaným zdanitelným plněním. Je totiž zřejmé, že daňová období uvedená v bodu 105 napadeného rozhodnutí u označených subjektů se překrývají s daňovými obdobími, které byly předmětem kontroly u žalobce. Z toho pak vyplývá narušení neutrality daně související s přijatými zdanitelnými plněními žalobce v rozhodném období.
84. Soud dodává, že v bodu 105 napadeného rozhodnutí není zmínka o tom, že by k závěru o chybějící dani vedla nekontaktnost některého tam uvedeného daňového subjektu, námitka žalobce je proto bezpředmětná.
85. Soud musí pouze poněkud korigovat tezi žalovaného, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2015, č. j. 2 Afs 15/2014-59, plyne, že za neodvedení daně lze považovat i situaci, kdy daň je sice do státního rozpočtu odvedena, avšak nikoliv dobrovolně. Nejvyšší správní soud toliko konstatoval, že krajský soud i žalovaný založili své závěry o dokonání podvodu na DPH na tom, že část daně nebyla uhrazena dobrovolně, aniž by to však výslovně aproboval. Jelikož se ovšem tento názor žalovaného váže jen k části zdaňovacích období G.I. Cars s.r.o., kdy za leden a březen 2016 byly daňové povinnosti vymoženy exekučně, avšak za červenec, srpen, říjen a prosinec 2016 nebyly uhrazeny

Shodu s prvopisem potvrzuje:

vůbec, pak je tato otázka v zásadě nerozhodná. Podstatné je, že zde byla chybějící daň ve formě daně vůbec nezaplacené.

86. Soud zdůrazňuje, že není zapotřebí, aby žalobce o zapojení do podvodného řetězce transakcí věděl, neboť zcela postačuje, pokud o něm vědět měl a mohl (viz bod 49 napadeného rozhodnutí a tam uvedená judikatura Soudního dvora Evropské Unie). K nedbalostnímu zapojení do podvodného řetězce je nutné, aby daňové orgány v rámci vědomostního test předestřely nestandardnosti, jež daňový subjekt přehlížel. Jelikož je dostačující, pokud dojde k nedbalostnímu zapojení do podvodného řetězce, nepovažuje soud za podstatné vyřešit otázku, zda žalovaný směřoval vědomé a nedbalostní zapojení do podvodného řetězce (daňové orgány ani neposuzují, zda se žalobce dopustil podvodu ve smyslu trestního práva). Soudu ostatně není zřejmé, z čeho žalobce takové směřování dovozuje.
87. Pokud jde o obchodní model žalobce, soud konstatuje, že fakt, že jej žalobce využívá dlouhodobě, nemůže sám o sobě vést k závěru, že vylučuje odpovědnost žalobce za zapojení do podvodného řetězce. Žalobce uvedl, že sdružuje vozy od vícera dealerů, aby je mohl prodat dál. Takový obchodní model není vyloučený, ovšem znamená, že žalobce je překupníkem, tj. obchodní model vede k vytvoření, či prodloužení řetězce transakcí. Podvody na DPH, ať již lineární, či karuselové vyžadují právě vytvoření určitého účelového řetězce. Žalovaný obchodní model žalobce označil za jednu z objektivních okolností (bod 120 napadeného rozhodnutí), na jejichž základě žalobce měl a mohl vědět, že předmětná plnění jsou součástí daňového podvodu. Žalovaný podotkl, že dodání zboží se v dodavatelsko-odběratelských řetězcích uskutečnilo dle daňových dokladů v rozmezí 1-2 dnů nebo i „pozpátku“. V rámci řetězců nebyl zjištěn faktický pohyb zboží, neboť vozidla byla dopravována od dealera přímo k odběrateli žalobce, přičemž dopravu objednával a hradil sám žalobce. Žalobce v žalobě tyto závěry žalovaného nerozporoval. Soud je proto ve shodě s žalovaným přesvědčen, že tento obchodní model a jeho realizace představují podezřelou objektivní okolnost. Soud dodává, že pokud chtěl žalobce zprostředkovat agregovaný nákup většího počtu vozů, nemusel tak činit jakožto překupník (tj. nemusel zboží nakoupit a prodat a řešit kvůli tomu DPH), ale mohl být právě jen zprostředkovatelem za odměnu, aniž by vozy přešly do jeho vlastnictví, tj. aniž by se stal článkem řetězce transakcí.
88. Dle soudu dále nelze pominout, že objektivní okolnosti je třeba posuzovat v jejich souhrnu a vzájemných souvislostech. Soud připouští, že absence písemných smluv, nezakládání účetních závěrek společností G.I. Cars s.r.o. do sbírky listin a sídlo této společnosti v bytovém domě by samo o sobě (a patrně ani ve svém souhrnu) nepostačovalo k závěru, že žalobce měl a mohl vědět, předmětná plnění jsou součástí daňového podvodu. Z pohledu soudu je ovšem zásadní obchodní model žalobce a jeho realizace, další okolnosti pak jen posilují závěr žalovaného. Dle soudu proto není rozhodné, že žalobce v žalobě zpochybňuje každou další, méně významnou objektivní okolnost.
89. Je rovněž třeba dodat, že tyto okolnosti, byť samy o sobě nedostačující, nejsou bez významu a žalobce je ani zcela nevyvrátil, jen je zpochybnil – soud totiž souhlasí s názorem žalovaného s tím, že: (i) nákupy zboží o značné hodnotě bývají realizovány na základě písemné smlouvy, (ii) obchodní společnosti mají zákonnou povinnost zakládat účetní závěrky do sbírky listin (jinak se vystavují nebezpečí postihu ve formě pokuty a v krajním případě dokonce zrušení soudem), neplnění zákonných povinností tedy nesvědčí o důvěryhodnosti obchodní společnosti; nadto lze ze založených účetních závěrek

Shodu s prvopisem potvrzuje:

dovozovat finanční kondici obchodní společnosti, což je nepochybně významné při výběru obchodního partnera, a (iii) že sídlo společnosti v bytovém domě nebudí dojem serióznosti, byť soud připouští, že podoba a potřeba zázemí společnosti závisí na její konkrétní činnosti.

90. K žalobcem přijatým opatřením soud podotýká, že skutečnost, že se žalobce s G.I. Cars s.r.o. seznámil na základě doporučení autorizovaného prodejce, žalobce nezbujuje povinnosti si své dodavatele prověřovat. Soud se rovněž shoduje s žalovaným v tom, že není dostačující, pokud je v zásadě jediným přijatým opatřením daňového subjektu to, že si nahlédnutím do registru plátců ověří, že dodavatel není nespolehlivým plátcem. K tomu soud odkazuje na bod 132 napadeného rozhodnutí, jenž ozřejmuje, že řízení o prohlášení plátce za nespolehlivého má určitou časovou prodlevu, zatímco nestandardnosti týkající se dodavatele lze odhalit dříve, pokud tomu daňový subjekt věnuje náležitou pozornost. Soud přitom nepovažuje za přílehlavý žalobcem zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2018, č. j. 5 Afs 252/2017-31, neboť v tamějším řízení bylo konstatováno, že dodavatelé byli vedeni jako řádní plátcí daně, resp. nebyli vedeni jako nespolehliví plátcí dlouho poté, co byli nekontaktní, nepodávali daňová přiznání a neodváděli daně. V projednávané věci však takové okolnosti dány nejsou. Soud nadto dodává, že posledně zmíněný judikát byl postaven primárně na tom, že vůbec nebyly dány objektivní okolnosti.
91. Soud v daném případě nepovažuje za relevantní, zda byly ceny žalobcem nakoupených vozů obvyklé, či nikoli. Správní orgány netvrdily, že jsou ceny podezřelou okolností transakcí mezi žalobcem a G.I. Cars s.r.o., přičemž soud přitakává názoru žalovaného, že skutečnost, že je zboží obchodováno za obvyklou cenu nijak nevylučuje účast daňového subjektu na podvodu, který může mít mnoho podob (viz bod 44 napadeného rozhodnutí). Žalovaný v bodech 106-117 napadeného rozhodnutí uvedl důvody zakládající nestandardnosti šetřených transakcí, tj. svědčící o podvodu.
92. Co se týče „nelogičnosti“ podvodného jednání, soud přitakává žalovanému, že není povinností žalovaného identifikovat mechanismus fungování podvodu na DPH, případně identifikovat jeho beneficienty. Soud znovu odkazuje na tezi žalovaného obsaženou v napadeném rozhodnutí, že daňové podvody mohou mít mnoho podob, a opakuje, že žalobce nejenže nemusel být beneficentem podvodného jednání, ale ani nemusel být vědomým účastníkem podvodu, protože k odepření nároku na odpočet DPH postačí nedbalost. Žalobce tak nemusel mít žádný motiv, postačovala neopatrnost při obchodním styku.
93. Pokud jde o tvrzenou multiplikaci výběru daně, soud odkazuje na bod 50 (včetně tam uvedené judikatury) vysvětlující, že smyslem odepření nároku na odpočet daně u konkrétního daňového subjektu je ochrana systému DPH, protože je možné nárok na odpočet daně v řetězci nepřiznat několikrát a to každému daňovému subjektu, který se podvodného řetězce účastnil.
94. Soud nepovažuje za významné, že žalovaný uvedl, že s G.I. Cars s.r.o. a ostatními dodavateli měl jednat jednatel žalobce [REDAKCE] (viz bod 120 napadeného rozhodnutí), což žalovaný rozporoval s tím, že se jedná o nepodloženou domněnku svědka [REDAKCE]. Ve skutečnosti měl v rámci žalobce nákup vozidel na starost jednatel [REDAKCE], kterému [REDAKCE] jen předával seznamy volných kvót od [REDAKCE], zatímco [REDAKCE] měl na starost

Shodu s prvopisem potvrzuje:

další prodej těchto vozidel. Podstatné je z pohledu soudu to, že se jednalo o činnost žalobce, přičemž na konkretizace jednatele nezáleží. Žalovaný tedy v zásadě uvedl, že nákupy vozidel si domlouval žalobce sám, nikoli společnost RYBO Group s.r.o., což žalobce nijak nerozporoval.

95. Co se týče žalobní námitky, že žalovaný kladl žalobci k tíži, že z technických průkazů mohl dopředu zjistit, od kterých společností bude vůz pořízen, pak soud konstatuje, že v bodu 115 napadeného rozhodnutí žalovaný netvrdí, že by toto povědomí měl mít žalobce dopředu, tj. ještě před nákupem vozů; toto tvrzení nelze dovodit ani výkladem. Žalovaný pouze uvedl, že žalobce měl k dispozici technické průkazy, z nichž bylo možné zjistit subdodavatele, takže mohl vědět o dalších společnostech zapojených do řetězce transakcí. Soud dotčený odstavec chápe tak, že žalovaný podotkl, že po obdržení technických průkazů (tj. po zaplacení kupní ceny) žalobce mohl (resp. musel) získat povědomí o tom, že vozy nebyly dodavatelem G.I. Cars s.r.o. pořízeny od autorizovaných dealerů, ale že v řetězci společností figurovaly ještě další společnosti. Jinými slovy, žalobce se sice nemohl tuto skutečnost dozvědět před zahájením obchodování s G.I. Cars s.r.o., leč po zahájení obchodování již žalobci muselo být zřejmé, že G.I. Cars s.r.o. postupuje tímto způsobem, tedy že řetězec společností je delší, což je jedna z indicií nestandardnosti transakcí. Dle názoru soudu tak mohl žalobce alespoň *ex post* např. zvážit další prověření svého dodavatele.
96. Ohledně žalobní námitky, že to nebyl žalobce, kdo přehlašoval vozy ze subdodavatelů na SG AUTO LOGISTIC SERVICES, s.r.o. (slovenskou sesterskou společnost žalobce), soud uvádí, že žalovaný v bodu 115 napadeného rozhodnutí uvedl, že k odhlášení došlo „*na základě požadavku odvolatele*“, což ovšem neznamená, a ani to ani nevyplývá z kontextu, že by žalovaný tvrdil, že tak činil žalobce přímo.
97. Žalobní námitku, že prvostupňový orgán naznačoval, že žalobce ovládal G.I. Cars s.r.o., soud považuje za bezpředmětnou, a to proto, že tato teze není obsažena v napadeném rozhodnutí a z ničeho nevyplývá, že by patřila ke stěžejním bodům odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Ostatně i sám žalobce v žalobě uvedl, že závěr prvostupňového orgánu nebyl striktní („možná“ ovládal).
98. Pokud jde o to, že některé z vozů, které byly žalobci fakturovány RYBO Group s.r.o. za účelem vyplacení provize, byly dle žalobce fakturovány omylem, neboť tyto vozy žalobce nakoupil bez zprostředkování touto společností, soud konstatuje, že žalovaný v bodu 103 napadeného rozhodnutí, který se týká existence podvodu na DPH, zmínil, že „*společnost RYBO Group fakturovala provize i za některá vozidla, která odvolatel pořídil od GI Cars a tato vozidla byla dle předložených TP registrována na společnosti, které vozidla přeprodávaly v řetězci před dodavatelem odvolatele. K těmto společnostem [redacted] uvedl, že s nimi nekomunikoval ani nespolupracoval (RUBINEA, COLY PROMOTION, GI Cars, Půjčovna motodlah), pouze si vzpomněl, že se setkal se společností Czech ENERGIS, ale s kým přesně jednal, si nepamatuje.*“. Soud podotýká, že žalovaný argumentaci žalobce o omylu ve fakturaci ve vztahu k okolnostem daňového podvodu nijak nevypořádal. Vypořádání v bodě 145 napadeného rozhodnutí se totiž týká nepřijetí zdanitelných plnění – zprostředkovatelských služeb (k tomu viz níže). Soud ovšem v tomto postupu žalovaného nespatřuje vadu, která by vedla k závěru o nezákonnosti, či nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. RYBO Group s.r.o. nebyla článkem žádného z řetězců transakcí (viz str. 19-20 napadeného rozhodnutí), okolnosti zprostředkování nebyly jediným důvodem pro závěr o existenci podvodu na DPH (viz str. 19-27 napadeného rozhodnutí), a

Shodu s prvopisem potvrzuje:

vzhledem ke struktuře této části napadeného rozhodnutí lze dovodit, že se jednalo o důvod nejméně důležitý. Lze dodat, že v bodech 101-103 napadeného rozhodnutí žalovaný ani výslovně neuvedl, že by žalobce, RYBO Group s.r.o. a G.I. Cars s.r.o. byly propojeny, v zásadě jde o shrnutí zjištění z výsledku [REDACTED].

99. Dále, pokud jde o žalobcem přijatá zdanitelné plnění (služby), soud nejprve konstatuje, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2017, č. j. 4 Afs 58/2017-78, byl překonán rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2022, č. j. 1 Afs 334/2017-208 (dále jen „rozsudek RS“). Závěry prvně zmíněného rozsudku, že musí být prokázán daňový podvod, aby byl správce daně oprávněn daňovému subjektu odeprít nárok na odpočet DPH za zdanitelné plnění poskytnuté subjektem, který nelze určit, jsou přitom zcela mylné. Na druhou stranu došlo k doplnění a modifikaci dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu, jež docházela k závěru, že je třeba postavit najisto, která konkrétní osoba byla dodavatelem. Rozsudek Soudního dvora Evropské unie C-154/20, který reagoval na předběžnou otázku rozšířeného senátu, totiž připustil i možnost, že se prokáže pouze to, že dodavatel byl, resp. musel být v postavení plátce DPH, tedy aniž by byl dodavatel ztotožněn. Rozsudek RS proto uzavřel, že správce daně musí dát daňovému subjektu příležitost prokázat, že ze skutkových okolností s jistotou vyplývá, že zdanitelné plnění bylo přijato od osoby, která nutně měla postavení plátce DPH, byť tato osoba nebyla identifikována.
100. Soud akcentuje, že pro aplikaci rozsudku RS věc je podstatné, zda správce daně zcela popíral přijetí zdanitelného plnění daňovým subjektem, nebo zda správce daně faktické přijetí zdanitelného plnění nezpochybněval, leč zpochybnil konkrétního dodavatele. V prvním případě by se rozsudek RS neuplatnil – jestliže vůbec nedošlo k přijetí zdanitelného plnění, je otázka osoby dodavatele bezpředmětná. Je samozřejmě možné, že správce daně popírá jak přijetí zdanitelného plnění, tak osobu dodavatele, přičemž pokud sama o sobě obtočí první ze skutečností, opět se neuplatní rozsudek RS.
101. Soud konstatuje, že správní orgány vycházely z nyní již překonané judikatury, dle níž je pro uplatnění odpočtu DPH nezbytné, aby byla postavena na jisto osoba dodavatele, čemuž odpovídá i formulace napadeného rozhodnutí. U všech zdanitelných plnění proto žalovaný uvádí, že zdanitelné plnění nebylo přijato od specifikovaného subjektu. Soud má zároveň za to, že od sebe nelze dost dobře oddělit části argumentace týkající se existence přijetí zdanitelného plnění a části argumentace týkající se osoby dodavatele; žalovaný ostatně při zohlednění již překonané judikatury ani neměl důvod od sebe tyto části zřetelně izolovat. Kupříkladu u některých plnění žalovaný jakožto jeden z důvodů svých pochybností uvedl, že dané plnění patrně fakturovalo vícero dodavatelů (např., že volné kvóty měly zajišťovat RYBO Group s.r.o. a Tarvisium s.r.o., nebo prolínání plnění Arisan, s.r.o., AC OFFICE, s.r.o. a Oslan, s.r.o.), což z pohledu soudu směřuje spíše ke zpochybnění osoby dodavatele. Soud přitom nemůže vejít na tvrzení žalovaného uvedené ve vyjádření k žalobě, že v posuzované věci nebylo vůbec prokázáno, že předmětná plnění byla žalobci poskytnuta třetími stranami. Dle soudu se žalovaný tímto tvrzením snažil v reakci na žalobcův odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2017, č. j. 4 Afs 58/2017-78, poněkud posunout význam závěrů a dikce napadeného rozhodnutí.
102. Proto soudu nezbyvá než uzavřít, že napadené rozhodnutí je v dotčené části nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., poněvadž soud nemůže odděleně posoudit důvodnost argumentů žalovaného, že zdanitelné plnění nebylo vůbec přijato, což znamená, že nemá být aplikován rozsudek RS. Z tohoto důvodu se soud

Shodu s prvopisem potvrzuje:

nezabýval jednotlivými argumenty žalobce stran přijetí zdanitelných plnění a níže se vyjadřuje jen k některým zdanitelným plněním ohledně otázek, které jsou od této vady oddělitelné.

103. Co se týče RYBO Group s.r.o., soud uvádí, že vypořádání žalovaného v bodu 145 napadeného rozhodnutí se míjí s argumentací žalobce. Žalobce jasně sdělil, že fakturace pro RYBO Group s.r.o. za zprostředkování nákupu vozů nakoupených od G.I. Cars s.r.o., byla důsledkem omylu, RYBO Group s.r.o. tyto vozy pro žalobce nezprostředkovala a neměla tedy nárok na provizi. Žalovaný v reakci na to uvedl, že s ohledem na cca 7 měsíční odstup od posledního zdanitelného plnění, které RYBO Group s.r.o. uskutečnila pro žalobce, si jednatel RYBO Group s.r.o. mohl pamatovat, s kterou společností stran zprostředkování jednal. Soudu není zřejmé, co tím žalovaný míní. Pokud se ze strany žalobce jednalo o omyl ve fakturaci, tak si jednatel RYBO Group s.r.o. nemohl pamatovat jednání G.I. Cars s.r.o. Pokud tím pak chtěl žalovaný nějak zpochybnit tezi žalobce, že se jednalo o omyl ve fakturaci, tak zde chybí logická provázanost, resp odůvodnění. Soud proto pokládá tuto část odůvodnění napadeného rozhodnutí za nepřezkoumatelnou pro nesrozumitelnost.
104. Dále soud přisvědčuje žalobní námitce, že konstatace v bodu 146 napadeného rozhodnutí, že [REDAKCE] neuvedl žádné konkrétní osoby, se kterými jednal ve věci zprostředkování prodeje nových vozidel a že neznal společnosti Hollman, Sea Cars, Nordic RentaCar, přes které RYBO Group s.r.o. zprostředkovala nákup vozidel pro odvolatele, je v rozporu s protokolem o výsledku ze dne 24. 7. 2017, č. j. 1364526/17/2801-60562-606559. Soud z protokolu zjistil, že svědek si pamatoval jiné společnosti, potvrdil u nich zjišťování volných kvót a v některých případech uvedl kontaktní osobu. Pokud tedy žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí závěry rozporné s obsahem protokolu o výsledku a nadto z nich dovozuje, že neznalost některých společností, u nichž měl svědek zjišťovat volné kvóty, znamená, že společnost RYBO Group s.r.o. nezprostředkovala žádný z nákupů vozidel, nelze než opět uzavřít, že tato část odůvodnění napadeného rozhodnutí je nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost.
105. V případě plnění od EuroCoc, spol. s r.o. soud poznamenává, že mu není zřejmé, z čeho žalobce dovedl svou žalobní námitku spočívající v tom, že ačkoliv žalovaný potvrdil přijetí části služeb ze strany žalobce, neuznal celý nárok na odpočet DPH ze všech plnění přijatých žalobcem. Žalovaný v dotčené části napadeného rozhodnutí (body 184-187) hned dvakrát uvedl, že prvostupňovým orgánem nebyly zpochybněny daňové doklady za vystavování COC listů, přičemž v závěru žalovaný hovoří o tom, že žalobcem nebyl předložen seznam zásilek společnosti UPS, které v roce 2016 prostřednictvím společnosti EuroCoc, spol. s r.o. využil, rovněž žalobce nedoložil poplatky za vstupy do databáze společnosti EuroCoc, spol. s r.o. a jak konkrétně tuto databázi společnosti využil. Z toho je dle soudu patrné, že nedošlo k neuznání celého nároku žalobce na odpočet DPH, ale jen k neuznání zpochybněné části.

Závěr

106. Z výše uvedených důvodů shledal soud naplnění podmínek pro zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a to bez jednání, přičemž podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude na žalovaném, aby s přihlédnutím k rozsudku RS jednoznačně uvedl, které argumenty se váží ke zpochybnění samotného faktického přijetí zdanitelných

Shodu s prvopisem potvrzuje:

plnění (tedy pokud nerozporuje jen osobu dodavatele), a aby odstranil nedostatky u posouzení přijetí zdanitelných plnění od RYBO Group s.r.o.

107. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož byl žalobce ve věci zcela úspěšný, uložil soud žalované zaplatit mu náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve výši 3 100 Kč a paušální náhrada hotových výdajů stanovená dle § 13 odst. 4 téže vyhlášky ve výši 300 Kč za každý ze dvou úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání nebo návrh ve věci samé – žaloba) a náhrada za daň z přidané hodnoty v sazbě 21 % ve výši 1 428 Kč. Celkem náklady řízení činí 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. dubna 2022

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: